

• 2004 •

ТАРАКЛИЙСКИ ДЪРЖАВЕН УНИВЕРСИТЕТ
„ГРИГОРИЙ ЦАМБЛАК“

БАЛКАНСКИТЕ КОРЕНИ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

г-р Николай Годоров

UNIVERSITATEA DE STAT
TARACRIA

„GRIGORII ȚAMBLAC”

ТАРАКЛИЙСКИ ДЪРЖАВЕН
УНИВЕРСИТЕТ

„ГРИГОРИЙ ЦАМБЛАК”

НИКОЛАЙ Н. ТОДОРОВ

БАЛКАНСКИТЕ КОРЕНИ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

Историко-филологически изследвания
на извори за древното ни минало

Тарацлия
2020

CIP 94(=163.2)

T 506

Ръкописът на книгата е обсъден и утвърден за издаване
от Сената /Научния съвет/ на университета „Григорий Цамблак“
в гр. Тараклия, Република Молдова

Рецензенти:

Проф. д-р Васил Кондов

Проф. д-р Йордан Табов

Научен редактор: проф. Васил Кондов

Корица: Петя Евстатиева

Благодарности

Принасям искрена благодарност на ръководството на Тараклийския държавен университет „Григорий Цамблак“, и конкретно на ректора доц. Мария Паслар и зам. ректора по научна дейност проф. Васил Кондов, които осигуриха възможност и условия за издаване на настоящата книга.

Сърдечно благодаря на съмишлените си Петя Евстатиева, Юлий Михайлов, Милко Гърчев, Снежина Цветанова, Иво Кумчев, бесарабски български семейства Иванка, Светлана, Иван и Анна Господинови, Витали и Татяна Кунчеви, че подпомогнаха финансово издаването на книгата.

Също така благодаря много и на рецензентите на настоящата книга проф. д-р Йордан Табов, и проф. д-р Васил Кондов за благожелателните отзиви, които отвориха път на този мой труд да види бял свят.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Тодоров, Николай Николаевич.

Балканските корени на българския народ : Историко-филологически изследвания на извори за древното ни минало / Николай Н. Тодоров ; научен редактор: Васил Кондов ; Universitatea de Stat Taraclia "Grigorii Tamblac". – Тараклия : Б. и., 2020 (Tipogr. "Centrografic"). – 264 p. : fig., fig. color. Referințe bibliogr. la sfârșitul temelor și în subsol.

ISBN 978-9975-3416-0-8.

Предговор

Тази книга е плод на многогодишен изследователски труд и размисъл. Тя е опит за скромен принос на филологическата дисциплина към знанията ни за това, какво в действителност са писали и мислели стари автори за произхода ни като народ и за древното ни минало. За съжаление, не са много професионалните историци, които винаги ползват оригинални ръкописи – в повечето случаи се ползват издадени и обработени от стари филолози, и утвърдени от тях извори, а вече там откриваме грешки, разночестения в различни варианти на ръкописите, а също и откривани фалшификации. Най-много са манипулатиите при тълкуването на имената, коментирането, и особено много – при преводите на изворите от един език на друг, включително и на български. В интерес на истината, при издаването на ръкописите по-стриктните издатели и редактори в бележките под линия привеждат варианти от различни ръкописи на едно и също произведение, и разночестения, но те рядко се радват на вниманието на историците.

Ако ние имаме основание критично да се отнасяме към тъй наречените автентични извори, поради споменатите по-горе причини, то много повече причини и основания имаме да се отнасяме критично¹ към историческите изследвания, коментари и анализи на по-късни автори.

Основният извод, до който се стига при съпоставяне на тези категории източници за историческа информация със сигурност ще е неприятен за мнозина историци, но трябва да се формулира ясно и недвусмислено: *картината на древното ни минало, която ни се поднася от съвременната историография*.

¹ Критично не означава, че задължително всичко трябва да се отхвърля като невярно. Критично означава, че трябва да се опитаме да отделим зърното от плевелите, истината от евентуалните заблуди и дезинформация.

фия, в много случаи категорично се разминава с данните, които се съдържат в писмените извори².

Основни методологични принципи на изследването

Както споменах, предлаганата книга представлява научно издание, тя е резултат от изследвания, извършени с използване на общонаучни и специални методологични принципи и научен инструментарий. Нещо повече: пиращият тези редове е извършил собствен, независим анализ на съдържанието на изворите, с повечето от които се е запознал в оригинал, и е обръщал сериозно внимание на тъй наречените разночестения. Книгата е научна по съдържание, но е научно-популярна по форма – не са спазени стриктно модерните правила за цитиране, обясняват се неща, които на всеки специалист са известни, не е строго научен и стилът на изложението.

Придържал съм се към следните методологични принципи:

Принцип първи. Значението на всяка дума, всяко име, било то име на човек, племе, географско название и др., се извежда от конкретните древни текстове, в които то се използва, като се има предвид, че едни и същи думи, термини, названия, имена и пр. при различни автори, и през различни периоди могат да имат различни значения. Категорично е неприемливо съвременното значение на думите, термините, названията, имената механично да се пренася върху стари епохи и ситуации.

² Още през тъй нареченото Средновековие е имало сериозни автори (например Жан Хардуин), които са подлагали на съмнение официалната историографска доктрина, има ги и днес. Някои от тях ще бъдат цитирани, имената и названията на трудовете им любознателният читател ще намери в библиографските списъци. От българските автори ще отбележим Георги Раковски, Гаврил Кръстевич, академик Цани Гинчев, д-р Ганчо Ценов, съвременни български автори, такива като Йордан Табов, Асен Чилингиров, Георги Сотиров и много други, които са писали и пишат за това, без да го формулират обаче толкова ясно и недвусмислено, както го прави пиращият тези редове. Далеч съм от мисълта да обвинявам съвременните историци в съзнателно дезинформиране на читателите. Повечето от тях също са жертва на манипулации за истинското минало на Балканите и на Европа.

Принцип втори. Не бива да се приема за априорно вярно и аксиоматично нито едно твърдение на съвременната историография, включително и утвърдените. Всяко от тях може (и трябва!) да се подлага на проверка чрез наличния изворов материал. При наличие на противоречиви твърдения, пак въз основа на наличния материал, се оценява кое от алтернативните мнения е по-реалистично. При това, вземайки предвид основния философско-методологичен принцип, изложен по-горе, *не се твърди, че в действителност е било, или не е било така или онака, а се твърди, че верният извод, който би трябвало да се направи от съответния текст или от съответните факти, би трябвало да е този или онзи; или че изводът, направен от съответния автор, автори, авторски колектив, школа и др., противоречи, или не противоречи на фактологичния материал или на съдържанието на текстовете, въз основа на които е направен.*

Принцип трети. Хипотезата е необходим инструмент за всяко творческо научно изследване. Обаче *всяка хипотеза трябва да си остава със статут на хипотеза, докато не е доказана с факти и логика, а не изключително чрез авторитета на автора ѝ тихомълком да се прокарва като доказана научна истина.* В строга научна дискусия авторитетът на автора не е решаващ аргумент.